

Pääkirjoitus

Matematiikan ylioppilaskokeen uudistuminen viime keväänä jäi tuskin keneltäkään matematiikan parissa työskentelevältä huomaamatta. Mistään radikaalista uudistuksesta ei tosin ollut kysymys, sillä ainakin päällisin puolin tarkasteltuna voisi ajatella, että entisten kokeiden valinnaiset a- ja b-kohdat muuttuivat omiksi tehtävikseen. Taustalla lienee kuitenkin suuntaus, jonka mukaan loppupään tehtävien aihepiiri koskettelee aikaisempaa enemmän myös valinnaisten kursien asioita.

Sen sijaan reaalikokeen kohdalla on julkisuudessa esitetty paljon suurempia muutosvaatimuksia, joiden keskeisenä sisältönä on ollut kokeen jakaminen luonnontieteelliseen ja humanistiseen osaan. Nähdäkseni nämä esitykset tuntuvat hyvin perustelluilta, sillä reaaliaineiden sekamelska ylioppilaskokeessa on ihmetyttänyt itseänikin aina lukioajasta lähtien. Toisaalta olisin valmis menemään vieläkin pidemmälle, sillä mielestäni fy-

siikka, kemia ja biologia ansaitisivat oman kokeensa siinä missä espanja, italia ja portugali, millään tavalla väheksymättä näitä hienoja kieliä. Tämän tapainen jako vahvistaisi matemaattisesti suuntautuneiden lukiolaisten asemaa.

Toisen katsantokannan mukaan koko ylioppilaskoe on tarpeeton, sillä esimerkiksi useimmat korkeakoulut valitsevat opiskelijansa omien valintakokeidensa perusteella, eikä ylioppilaskokeen arvosanoja tasoittavaa vaikutusta näin ollen tarvittaisi. Yliopistoissa näyttää kuitenkin olevan suuntauksena pikemminkin suoran opiskelijavalinnan lisääminen kuin siitä luopuminen. Jos tämä suuntaus jatkuu, korostuu ylioppilastutkinnon merkitys entisestään.

Tätä kirjoitettaessa ollaan opetusministeriössä ryhtymässä tositoimiin reaalikokeen uudistamiseksi; jäämme odottamaan tuloksia.

Pekka Alestalo